

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/284/2015
Identifikačné číslo spisu: 5015200598
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2018
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5015200598.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a sudcov JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: MVDr. S. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXXX/XX, L., právne zastúpeného JUDr. Andreou Cúgovou, advokátkou, so sídlom Svätoplukova 28, Bratislava, proti žalovanému: Komora veterinárnych lekárov Slovenskej republiky, so sídlom Botanická 17, Bratislava, v zastúpení Erben & Erben, advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Námestie SNP 22, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného - Prezídia Komory veterinárnych lekárov Slovenskej republiky č. 17/2014 Pr zo dňa 19.3.2015, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/125/2015-93 zo dňa 3.11.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/125/2015-93 zo dňa 3. novembra 2015 mení tak, že rozhodnutie žalovaného č. 17/2014 Pr zo dňa 19. marca 2015 v spojení s upovedomením o vykonaní opravy z 12. októbra 2015, č. 17/2014 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania za zaplatené súdne poplatky vo výške 140 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 962,32 eur, na účet jeho právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 17/2014 Pr zo dňa 19.3.2015 v spojení s upovedomením o vykonaní opravy z 12.10.2015, č. 17/2014, ktorý ako príslušný odvolací orgán zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Disciplinárneho senátu Komory veterinárnych lekárov Slovenskej republiky vydané pod č. 17/2014/DS dňa 15.1.2015, ktorým uznal žalobcu podľa § 3 písm. d/ siedmej časti Disciplinárneho poriadku Stanov KVL SR za vinného pre porušenie § 9 ods. 2 písm. a/ a

c/ zákona č. 442/2004 Z.z. o súkromných veterinárnych lekároch, o Komore veterinárnych lekárov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení zákona č. 488/2002 Z.z. o veterinárnej starostlivosti a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 442/2004 Z.z.“) preto, že ako člen KVL SR nevykonával súkromné veterinárne činnosti odborne, nakoľko pri psovi plemena bull terrier, samičieho pohlavia, nar. 30.3.2010, menom „Lady“, majiteľov F. a Z. I., bytom N. XXX, K. G., dňa 14.6.2014 nezabezpečil podporu vitálnych funkcií šteniat vybavených cisárskym rezom odborne spôsobilou osobou, použil bez indikácie pri šteňatách liek Antisedan inj. a. u. v. a nevedel evidenciu o vykonávaní súkromnej veterinárnej činnosti, nakoľko neuviedol podanie lieku Antisedan inj. a. u. v. pri šteňatách vybavených cisárskym rezom, čím sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 21 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z.z. a uložil mu disciplinárne opatrenie podľa § 21 ods. 2 písm. a/ cit. zákona - písomné napomenutie. Vo zvyšnej časti návrhu ho DS KLV SR podľa § 3 písm. c/ siedmej časti Disciplinárneho poriadku Stanov KLV SR spod návrhu na začatie disciplinárneho konania oslobodil.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynul záver, že rozhodnutia i postup správnych orgánov sú zákonné, pričom súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba nebola dôvodná a preto bola pri aplikácii § 250j ods. 1 OSP zamietnutá. Jednotlivé žalobné námietky krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné.

K žalobnému bodu 1/ krajský súd uviedol, že aj na konanie podľa zákona č. 442/2004 Z.z., s poukazom na ustanovenie § 23 ods. 1 cit. normy, sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, pokiaľ zákon č. 442/2004 Z.z. neustanovuje inak. Procesná úprava disciplinárneho konania je v zákone č. 442/2004 Z.z. upravená v ustanoveniach § 19 - 22. Ustanovenia zákona č. 442/2004 Z.z. však podrobnejšiu úpravu disciplinárneho konania a vydania správneho rozhodnutia, ktorým sa ukladá disciplinárne opatrenie, neupravujú. V ustanovení § 19 je upravený inštitút disciplinárnej komisie, v § 21 disciplinárne opatrenia a v § 22 je stručne vymedzené disciplinárne konanie.

Krajský súd dospel k záveru, že v kompetencii odvolacieho orgánu - žalovaného, v posudzovanej veci, bolo preskúmať rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu v celom rozsahu. Z tohto dôvodu neobstojí argumentácia žalobcu, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore so zákonom, keď žalobca podal odvolanie proti prvostupňovému rozhodnutiu iba proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného a bolo mu uložené disciplinárne opatrenie. Napriek tomu žalovaný prejednal odvolanie voči prvostupňovému rozhodnutiu ako celku (aj vo výroku, ktorým žalobcu oslobodil), čo vyústilo vo vydaní napadnutého rozhodnutia. Uviedol, že konanie prvo a druhostupňového správneho orgánu tvorí jeden celok. Prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu (výrok prvý) obsahovalo skutkové vymedzenie, ktorého sa mal dopustiť žalobca a ktoré je, podľa správneho orgánu, porušením § 9 ods. 2 písm. a/ a c/ zákona č. 442/2004 Z.z. Súčasťou výroku prvostupňového rozhodnutia je výrok, ktorým uznáva žalobcu vinného podľa § 21 ods. 2 zákona č. 442/2004 Z.z. a § 3 písm. a/ prvej časti Disciplinárneho poriadku, za čo sa mu udeľuje písomné napomenutie (výrok druhý, prvá časť). V druhom výroku druhej časti prvostupňový orgán rozhodol, že vo zvyšnej časti návrhu na začatie konania žalobcu z pod disciplinárneho konania oslobodzuje.

Vo väzbe na ustanovenie § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. v spojení s § 23 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z.z. bolo povinnosťou správnych orgánov vo výroku rozhodnutia uviesť skutkové okolnosti, ktoré boli porušením povinností žalobcu, uviesť zákonné ustanovenia, ktoré žalobca porušil a pokiaľ dospel správny orgán k záveru, že je potrebné uložiť žalobcovi disciplinárne opatrenie, uviesť aj disciplinárne opatrenie, ktoré v súlade so zákonom č. 442/2004 Z.z., ukladá. Všetky zákonom predpísané náležitosti disciplinárneho rozhodnutia prvostupňové rozhodnutie obsahuje. Výrok napadnutého rozhodnutia v spojení s výrokom prvostupňového rozhodnutia tvorí neoddeliteľný celok, je dostatočne zrozumiteľný a určitý. Neobstojí tvrdenie, že žalovaný rozhodol v rozpore s odvolaním žalobcu a správny orgán bol viazaný formulovaním odvolacích dôvodov a návrhom žalobcu, ako má rozhodnúť.

Poukázal tiež na to, že je pravdou, že žalobca napádal iba výrok prvostupňového rozhodnutia, ktorým bol uznaný vinným za porušenie zákona a ktorým mu bolo uložené disciplinárne opatrenie, lebo len tieto dva výroky boli spôsobilé zasiahnuť do jeho práv. Preto je logické, že nenapadol výrok prvostupňového

rozhodnutia, ktorým bol, vo zvyšnej časti návrhu, disciplinárnym senátom oslobodený. Potom práve táto časť výroku prvostupňového rozhodnutia zostala nedotknutá (právoplatná) a žalovaný mohol a bol spôsobilý rozhodnúť len o tých častiach výroku prvostupňového rozhodnutia - o uznaní vinným a uložení disciplinárneho opatrenia. I keď žalovaný opomenul túto procesnú situáciu uviesť vo výroku svojho rozhodnutia (teda uviesť, že tento výrok prvostupňového rozhodnutia je (nedotknutý) bez zmeny), toto opomenutie však nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Napokon aj s tretím výrokom prvostupňového rozhodnutia sa žalobca stotožňuje, takže jeho „potvrdenie“ rozhodnutím žalovaného nemohlo a nemôže spôsobiť ujmu na právach a právom chránených záujmoch žalobcu. Tento žalobný bod krajský súd vyhodnotil ako nedôvodný.

K žalobnému bodu 2/, v ktorom žalobca tvrdil, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné, nakoľko predseda dozornej komisie nepodal návrh na začatie disciplinárneho konania v súlade s ust. § 22 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z.z. v lehote 2 mesiacov odo dňa, keď sa dozvedel o porušení povinností, najneskôr však do 1 roka odo dňa, keď k nemu došlo, krajský súd konštatoval, že sťažnosť bola doručená Komore veterinárnych lekárov SR, Bratislava, dňa 30.7.2014. Zo smernice žalovaného o centrálnej evidencii a postupe pri prijímaní, evidovaní, prešetrovaní a vybavovaní sťažností na výkon povolania členov Komory veterinárnych lekárov SR a postupe pri prerokovaní upozornení a poznatkov orgánov štátnej správy vo veterinárnej oblasti o výkone súkromných veterinárnych činností členmi Komory veterinárnych lekárov SR, podmienkach samosprávy Komory veterinárnych lekárov SR (ďalej len „smernica“), ktorú predložil žalovaný v konaní, krajský súd zistil, že v čl. 2 smernice komora upravila prijímanie a centrálnu evidenciu sťažností tak, že podľa čl. 2 ods. 2 každá sťažnosť podaná Komore veterinárnych lekárov SR sa eviduje na sekretariáte KVL SR. V čl. 4 uvedenej smernice je (okrem iného) uvedené, že dozorná komisia KVL SR vykonáva prešetrovanie sťažností a predseda dozornej komisie alebo jej poverený člen, ktorému bola sťažnosť postúpená na prešetrovanie, je povinný, okrem iného, zistiť skutočný stav vecí a jeho súlad alebo rozpor s právnymi predpismi a vnútornými predpismi KVL SR, vyhotoviť o prešetrovaní sťažnosti zápisnicu (čl. 4 bod 7 písm. g/, h/) a podľa čl. 4 bod 7 písm. i/ predložiť predsedovi dozornej komisie výsledok prešetrovania sťažnosti písomne s odôvodnením, či sťažnosť je opodstatnená alebo neopodstatnená, uvedie dôvod na odloženie vecí a podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania do 30 dní od prevzatia poverenia.

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že Dozorná komisia KVL SR rozhodnutím č. 17/2014 DK z 13.11.2014 rozhodla, že sťažnosť sťažovateľov I. je opodstatnená a predseda dozornej komisie podá na žalobcu návrh na začatie disciplinárneho konania. Rozhodnutie bolo podpísané JUDr. MVDr. F. V..

Dozorná komisia KVL SR pod č. 17/2014 DK dňa 13.11.2014 podala návrh na začatie disciplinárneho konania na žalobcu, so zhodným skutkovým vymedzením, ako je výroková časť napadnutého rozhodnutia. Dňa 1.12.2014 došlo k vymenovaniu senátu, kde predseda disciplinárnej komisie MVDr. Y. H. prideliť vec na prerokovanie senátu MVDr. A., K. a X.. Následne disciplinárny senát výzvou č. 17/2014 DS z 11.12.2014 vyzýval a upovedomoval žalobcu o termíne pojednávania, ktorý bol určený na 15.01.2015, súčasne s výzvou žalobcovi doručil aj návrh na začatie disciplinárneho konania zo dňa 13.11.2014 s prílohami. Túto výzvu prevzal žalobca 22.12.2014.

Podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania je upravené v § 22 zákona č. 442/2004 Z.z. Zákonodarca v tomto ustanovení v druhej vete uviedol, že návrh možno podať do dvoch mesiacov odo dňa, keď sa predseda dozornej komisie dozvedel o porušení povinností alebo zásad etiky. Jedná sa o subjektívnu lehotu, pričom zákonodarca určil aj objektívnu lehotu na podanie návrhu, a to najneskôr do 1 roka odo dňa, keď k porušeniu (zásad alebo etiky) došlo. Bližšie zákonodarca podmienky podania návrhu a špecifikáciu plynutia tejto lehoty neupravil. V cit. ustanovení zákonodarca nevymedzil povinnosť, doručiť v lehote 2 mesiacov, osobe, voči ktorej je smerovaný návrh na začatie disciplinárneho konania, návrh.

Vzhľadom na obsah a rozsah sťažností a jej adresovanie na Komoru veterinárnych lekárov SR, Bratislava, obsah Smernice žalovaného o spôsobe prijímania ako aj vybavovania sťažností a postupe pri

doručovaní sťažností, z hľadiska objektívneho posúdenia veci, či sťažnosť je alebo nie je opodstatnená, bolo potrebné, aby žalovaný po doručení sťažnosti (30.7.2014) si zabezpečil vyjadrenie žalobcu, ktorý sa vyjadril podaním z 10.8.2014, ku ktorej predložil aj potrebné doklady. Súčasťou administratívneho spisu je aj výsledok prešetrenia sťažnosti, v ktorom JUDr. MVDr. F. V. dňa 15.9.2014 konštatuje, že vzhľadom na oboznámenie sa s obsahom sťažnosti z 30.7.2014 a vyjadrením žalobcu z 10.8.2014 má za to, že sťažnosť je neopodstatnená a skutok nie je disciplinárnym previnením.

Podľa názoru krajského súdu, bez ohľadu na záver JUDr. MVDr. F. V., dňa 15.9.2014 sa predseda dozornej komisie, ktorým bol JUDr. MVDr. F. V. v preskúmvanej veci dozvedel, resp. mal možnosť dozvedieť a vyhodnotiť, či sťažnosť je alebo nie je dôvodná. Od 15.9.2014 začala plynúť predsedovi dozornej komisie (ďalej len „DS“) dvojmesačná lehota na podanie návrhu na disciplinárne konanie voči žalobcovi. Pokiaľ príslušná dozorná komisia dňa 13.11.2014 podala návrh na začatie disciplinárneho konania voči žalobcovi pod č. 17/2014 DK, konala v súlade s ustanovením § 22 ods. 1 druhá veta zákona č. 442/2004 Z.z. a v subjektívnej lehote, ktorá plynula od 15.9.2014, bol podaný návrh na začatie disciplinárneho konania voči žalobcovi. Zákonodarca s podaním návrhu na začatie disciplinárneho konania nespája doručenie návrhu osobe, voči ktorej návrh na začatie disciplinárneho konania smeruje. Z tohto dôvodu je potom pre posúdenie včasnosti podania návrhu, v súlade s § 22 ods. 1 druhá veta zákona č. 442/2004 Z.z., právne irelevantné, že návrh na začatie disciplinárneho konania aj s prílohami bol žalobcovi doručený 22.12.2014 spolu s upovedomením o pojednávaní a výzvou datovanou 11.12.2014 pod č. 17/2014 DS a nie je ani podstatné, že 1.12.2014 disciplinárna komisia vymenovala senát, ktorý konal a rozhodoval v I. stupni ako správny orgán.

Krajský súd dospel k záveru, že predseda dozornej komisie JUDr. MVDr. V. sa 15.9.2014 dozvedel o tom, kto porušil povinnosti súkromného veterinárneho lekára, keď sa oboznámil s rozsiahlou sťažnosťou doručenou 30.7.2014, vrátane príloh, vyjadrením žalobcu z 10.8.2014 a zdravotnou dokumentáciou zvieratá, ktorú predložil žalobca. Podľa názoru krajského súdu nie je možné lehotu upravenú v § 22 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z.z. odvodzovať od dátumu 10.8.2014 tak, ako tvrdil žalobca, keď až po oboznámení sa nielen s obsahom sťažnosti, ale vyjadrením osoby, ktorá je podozrivá zo spáchania disciplinárneho previnenia, bolo možné, vyhodnotiť sťažnosť. Nie je možné od členov dozornej komisie (vrátane jej predsedu) vyžadovať, aby každú sťažnosť prešetrili doslova zo dňa na deň, bez vyjadrenia osoby, ktorá je podozrivá zo spáchania disciplinárneho previnenia a bez preštudovania potrebných materiálov (zdravotnej dokumentácie zvieratá), ktoré sa viažu k argumentom sťažovateľov a k argumentom súkromného veterinárneho lekára. Krajský súd dospel k záveru, že nedošlo zo strany správnych orgánov k porušeniu zákona a návrh na začatie disciplinárneho konania bol podaný v súlade so zákonom. Pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, krajský súd uviedol, že prípady, ktoré uvádzal v žalobe, sa netýkajú disciplinárneho konania podľa zákona č. 442/2004 Z.z. a sú na pojednávanú vec neaplikovateľné.

K žalobnému bodu 3/, v ktorom žalobca namietal, že postupoval odborne a že skutky tak, ako sú mu kladené za vinu - že nezabezpečil podporu vitálnych funkcií šteniat vybavených cisárskym rezom odborne, sa nestali a ani nemôžu byť disciplinárnym previnením, krajský súd v súlade s názorom žalovaného a prvostupňového správneho orgánu poukázal na vyjadrenie žalobcu k sťažnosti, v ktorom uviedol, že sa narodili 4 šteňatá, ktoré majitelia na vlastnú žiadosť sami resuscitovali v prípravovni. Na pojednávaní dňa 15.1.2015 žalobca uviedol, že šteňatá vyberal z obalov, skontroloval ich dýchanie, činnosť srdca a nosil ich majiteľom, išlo o štyri šteňatá, každému šteňaťu sa od vybavenia venoval asi 30 sekúnd a potom boli odovzdané majiteľke. V tom čase vybral šteňa z plodových obalov, založil kliešte podľa peána na pupočník a odstrihol plodové obaly. Pupočníky si majitelia už podväzovali sami, lebo si to vyslovene žiadali. Operácia trvala niečo vyše hodiny. Majitelia zabezpečovali osušenie, masírovanie šteniat, rovnako aj termoreguláciu šteniat vo vedľajšej miestnosti.

Pokiaľ žalobca tvrdil, že čas 30 sekúnd, ktorý uviedol na pojednávaní, bol orientačný, krajský súd vyhodnotil tento argument za účelový, naviac keď žalobca v odvolaní, ktoré podal proti prvostupňovému správne rozhodnutiu ani tento argument neuvádza. Krajský súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutie a skutočnosť, že tak členovia prvostupňového správneho orgánu ako aj

žalovaného, sú odborníci- súkromní veterinári, teda odborne spôsobilé osoby, ktoré sú kompetentné posudzovať odbornosť postupu veterinárnych lekárov. Odbornosť nadobúda každý veterinárny lekár absolvovaním vysokoškolského štúdia v odbore veterinárne lekárstvo. Krajský súd nemal dôvod popierať závery členov správneho orgánu I. a II. stupňa, ktorí sa zhodli v závere, že žalobca ako veterinárny lekár odborne pochybil, keď sa venoval každému šteňaťu od vybavenia asi 30 sekúnd a potom ich odovzdal majiteľom, keď sám potvrdil, že resuscitáciu šteniat zabezpečovali sami majitelia, a to bez ohľadu na to, či majitelia túto požiadavku vznesli a trvali na nej alebo nie, preto argumentácia žalobcu v tomto smere je irelevantná. Žalobca bol spôsobilý, v správnom konaní, produkovať dôkazy, ktoré by tvrdenia o dostatočnom resuscitovaní, vo vzťahu ku každému zo štyroch šteniat, dotvrdili. Žalobca bol kompetentný predložiť znalecký posudok vypracovaný znalcom z príslušného odboru, ktorý by bol spôsobilý túto odbornú otázku zodpovedať a vyhodnotiť postup (predovšetkým jeho odbornosť) žalobcu. Žalobca v správnom konaní neprodukoval dôkazy a nespochybnil závery správnych orgánov, ktoré tvorili odborne zdatné osoby, kompetentné posudzovať túto výlučne odbornú otázku.

Krajský súd neakceptoval námietku žalobcu, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore so zisteným skutkovým stavom a obsahom spisu. Tieto skutočnosti po preskúmaní administratívneho spisu a napadnutého rozhodnutia nezistil a taktiež neakceptoval názor žalobcu, že konanie žalobcu, ktoré považoval správny orgán za disciplinárne previnenie a neodborný postup žalobcu ako veterinárneho lekára, nie je disciplinárnym previnením. Tento žalobný bod vyhodnotil krajský súd ako nedôvodný.

K žalobnému bodu 6/, v ktorom žalobca tvrdil, že má pochybnosti o zaujatosti JUDr. MVDr. F. V., ktorý bol na ústnom pojednávaní 15.1.2015 prítomný ako zapisovateľ dozornej komisie ako prvostupňového správneho orgánu, krajský súd poukazuje, že žalobca bol kompetentný vzniesť námietku zaujatosti, požiadať o vylúčenie člena alebo členov disciplinárneho senátu. V danom prípade však JUDr. MVDr. F. V. nebol členom disciplinárneho senátu. Pre konanie správnych orgánov podľa zákona č. 442/2004 Z.z., vo väzbe na § 23 ods. 1 tejto normy, je potrebné aplikovať všeobecné ustanovenia o správnom konaní, ktoré v § 21 upravuje ústne pojednávanie a § 22 vyhotovenie zápisnice o ústnom pojednávaní, obdobne v zmysle ustanovenia § 9 zákona č. 71/1967 Zb. mohol podať námietku zaujatosti (predpojatosti). Je pravdou, že JUDr. MVDr. V. podával návrh na začatie disciplinárneho konania ako predseda dozornej komisie a zúčastnil sa aj na pojednávaní prvostupňového správneho orgánu ako zapisovateľ (čo v konaní účastníci učinili nesporným), jeho členom však nebol. Námietka zaujatosti, ktorú podal žalobca v podanom odvolaní, by bola účinná iba v prípade, ak by sa preukázalo, že JUDr. MVDr. V. na pojednávaní pred prvostupňovým správnym orgánom, ovplyvňoval priebeh a výsledok disciplinárneho konania. Samotné tvrdenie žalobcu v žalobe, že možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti, bez ich bližšej konkretizácie a predovšetkým preukázania konkrétnych skutkových tvrdení, je nepostačujúce a nepreukazuje, že JUDr. MVDr. V. ovplyvňoval rozhodovanie prvostupňového správneho orgánu, naviac, keď z obsahu správneho spisu je preukázané, že JUDr. MVDr. V. konštatoval, že podá návrh na začatie disciplinárneho konania v rozhodnutí z 13.11.2014, avšak v skoršom vyjadrení z 15.9.2014 konštatoval, po prešetrení sťažnosti a vyjadrení žalobcu, že žalobca neporušil povinnosti lekára. Preto nie je preukázané, že JUDr. MVDr. V. mal nejaký konkrétny záujem na disciplinárnom postihnutí žalobcu v predmetnej veci. Naviac krajský súd poukázal na to, že zápisnica, ktorá bola vyhotovená dňa 15.11.2014, bola vyhotovená v súlade s § 22 zákona č. 71/1967 Zb. vo väzbe na § 23 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z.z., podľa ktorého zápisnicu okrem iného podpisujú nielen účastníci konania, ale aj zapisovateľ a zamestnanec - člen správneho orgánu, ktorý uskutočňuje konanie a samotnú zápisnicu o hlasovaní všetci prítomní členovia správneho orgánu, čo znamená, že pokiaľ bolo nariadené ústne pojednávanie vo veci, bolo potrebné, aby bola vyhotovená zápisnica z tohto ústneho pojednávania. Naviac krajský súd poukazuje, že v zápisnici z pojednávania z 15.1.2015, nie je ani uvedené, že sa pojednávania JUDr. MVDr. V. zúčastnil, ako zapisovateľ.

Krajský súd nezistil v postupe správnych orgánov také pochybenie, ktoré by malo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, vzhľadom na nekonkrétne, všeobecné, bez dôkazov tvrdenie žalobcu o vplyve JUDr. MVDr. V. na rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, keď žalovaný sa s touto námietkou žalobcu v odôvodnení vysporiadal a keď žalovaný, ktorého rozhodnutie je predmetom súdneho prieskumu rozhodoval v inom zložení, ako prvostupňový správny orgán, bez nariadenia pojednávania a

nebolo preukázané, že by napadnuté rozhodnutie malo súvis s pôsobením JUDr. MVDr. V. v konaní. Krajský súd aj tento žalobný bod vyhodnotil ako nedôvodný.

Proti rozsudku krajského súdu žalobca podal prostredníctvom právnej zástupkyne včas odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 250ja Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného č. 17/2014 Pr zo dňa 19.3.2015 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie alebo aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie. Súčasne žiadal zaviazať žalovaného na náhradu trov konania. Súdu prvého stupňa vyčítal, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP, konkrétne súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav vo veci. Žalobca považoval závery krajského súdu ohľadom jednotlivých žalobných bodov tak ako boli uvedené v odôvodnení rozsudku za nesprávne a to z nasledovných dôvodov:

Záver ohľadom žalobného bodu 1/: chybný výrok rozhodnutia žalovaného. Žalobca má za to, že s právnym názorom Krajského súdu v Žiline a jeho výkladom § 59 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“) nie je možné sa stotožniť. Jednotlivé samostatné výroky rozhodnutia prvostupňového orgánu nie je možné považovať za jedno rozhodnutie ako celok. Pokiaľ správny orgán posudzoval v disciplinárnom konaní rôzne skutky, každý musel posudzovať samostatne a o každom samostatne rozhodnúť. Pokiaľ správny orgán výkonom 1 uznal disciplinárne obvineného za vinného z disciplinárneho previnenia a výkonom 2 ho spod disciplinárneho obvinenia oslobodil, nie je tieto rôzne a absolútne protichodné výroky možné považovať za jedno rozhodnutie ako celok. Tieto výroky nie sú na sebe závislé. Žalobca nevidí dôvod na to, aby správny orgán preskúmaval (výrok rozhodnutia,) ktorý absolútne nesúvisí s odvolaním napadnutým výkonom rozhodnutia a je výkonom samostatným. V súlade s § 59 ods. 1 zákon č. 71/1967 Zb. je odvolací správny orgán síce kompetentný preskúmať rozhodnutie v celom rozsahu, keďže ale musí ísť o rozhodnutie „napadnuté“, pod rozhodnutím je v danom prípade nutné chápať len časť alebo výrok rozhodnutia, ktorý odvolaním napadnutý bol, čiže nemôže ísť o výrok, ktorý odvolaním napadnutý nebol. Je v rozpore so zákonom, aby odvolací správny orgán preskúmaval a rozhodoval o tej časti alebo výroku rozhodnutia, ktorý odvolaním napadnutý nebol a ktorý absolútne nesúvisí so zvyšnou časťou alebo zvyšnými výrokmi rozhodnutia.

Zo žaloby je zrejmé, že prvotným a samostatným dôvodom, pre ktorý považuje žalobca rozhodnutie žalovaného za nezákonné, je tá skutočnosť, že návrh na začatie disciplinárneho konania považuje za podaný oneskorene, po uplynutí subjektívnej lehoty a teda má za to, že žalovaný mal disciplinárne konanie proti nemu bez ďalšieho prejednania veci a meritórneho rozhodnutia z tohto dôvodu zastaviť. Je bežnou rozhodovacou praxou a povinnosťou príslušných orgánov rozhodujúcich v disciplinárnom konaní ešte pred meritórnym posúdením veci prednostne skúmať existenciu dôvodov na zastavenie disciplinárneho konania. Preto, z dôvodu premĺčania disciplinárneho stíhania žalobca mohol odvolaním napadnúť aj výrok prvostupňového rozhodnutia, ktorým bol vo zvyšnej časti návrhu spod disciplinárneho obvinenia oslobodený a trvať na tom, aby bolo disciplinárne konanie voči nemu zastavené, avšak z dôvodu právnej opatrnosti tak neurobil.

Žalovaný namietal, že Krajský súd v Žiline vychádzal z nesprávnych skutkových zistení a posudzoval a v odôvodnení rozsudku viedol skutočnosti, ktoré sú v rozpore s obsahom spisu a v rozpore so skutočným stavom veci. Podľa názoru žalovaného dátumom 13.11.2014 je návrh na začatie disciplinárneho konania proti žalobcovi len datovaný, tento návrh bol na žalobcu predsedovi disciplinárnej komisie KVL SR podaný až dňa 26.11.2015 čo potvrdzuje aj žalovaný a čo je uvedené aj v prvom odseku na str. 3 rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu zo dňa 15.1.2015, č. k. 17/2014 DS. Ďalej poukázal na to, že žalobca nikdy netvrdil a ani netvrdí, že návrh na začatie disciplinárneho konania mal byť jemu doručený v lehote dvoch mesiacov a ani to, že by zákonodarca s podaním návrhu na začatie disciplinárneho konania spájal doručenie návrhu osobe, voči ktorej návrh na začatie disciplinárneho

konania smeruje, preto mu nie je zrejmé prečo Krajský súd v Žiline túto argumentáciu v odôvodnení rozsudku použil. Mal za to, že nie je možné tvrdiť, že dátumom datovania návrhu na začatie disciplinárneho konania je dátumom podania návrhu na začatie disciplinárneho konania nakoľko by to bolo v rozpore s princípom právnej istoty a umožňovalo by žalobcovi ľubovoľne podľa svojich potrieb manipulovať s plynutím lehoty, návrh antidatovať a pod.. Dátum podania návrhu na začatie disciplinárneho konania nie je možné chápať inak než ako dátum jeho doručenia orgánu, v ktorého kompetencii, resp. v kompetencii organizačnej časti, ktorého je rozhodovanie o ňom. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie disciplinárneho senátu SAK z 29.10.2010 sp. zn. DS VII 76/08:1463/2008.

Ďalej konštatoval, že krajský súd dospel k záveru, že predseda dozornej komisie JUDr. MVDr. F. V. sa dňa 15.9.2014 dozvedel o tom kto porušil povinnosti súkromného veterinárneho lekára, keď sa oboznámil z rozsiahlou sťažnosťou doručenu dňa 30.7.2014, vrátane príloh vyjadrením žalobcu z 10.8.2014 a zdravotnou dokumentáciou zvierat'a, ktorú predložil žalobca. Z uvedeným názorom nie je možné sa stotožniť, tento žalobca považuje za nelogicky a ústavne neudržateľný. Krajský súd nevysvetlil prečo predseda dozornej komisie sa až dňa 15.9.2015 mal možnosť oboznámiť so sťažnosťou a jej prílohami a vyjadrením žalobcu k nej. Žalobca mal za to, že vyššie uvedený záver krajského súdu ako aj právny záver žalovaného, ktorý prezentuje, že sa predseda dozornej komisie KVL SR dozvedel o tom, že konanie žalobcu je disciplinárnym previnením dňa 13.11.2014 a to rozhodnutím dozornej komisie KVL a ich výklad momentu začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania je neprípustný, ústavne neudržateľný a jeho po úplnom rozpore s účelom subjektívnej premlčacej lehoty stanovenej zákonom a princípom právnej istoty. Žalobca trvá na právnom názore, že subjekt oprávnený podať návrh na začatie disciplinárneho konania sa o porušení povinnosti dozvedel dňom podania sťažnosti sťažovateľa, v ktorej sú obsiahnuté skutočnosti poukazujúce na spáchanie disciplinárneho previnenia alebo rozhodujúce skutočnosti, z ktorých možno vyvodiť disciplinárnu zodpovednosť alebo v ktorej sú obsiahnuté skutočnosti, na základe ktorých možno ustáliť vymedzenie skutku tvoriaceho podstatu disciplinárneho previnenia a zistiť, kto za daný skutok zodpovedá. Z uvedeného vyplýva, že predseda dozornej komisie KVL SR sa o porušení povinnosti dozvedel už dorúčením sťažnosti KVL SR dňa 30.7.2014, najneskôr sa o ňom musel dozvedieť dňa 10.8.2014 dorúčením písomného vyjadrenia žalobcu priamo predsedovi dozornej komisie KVL SR spolu s prílohami a teda dvojmesačná subjektívna premlčacia lehota na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania márne uplynula dňom 30.9.2014, najneskôr však dňom 10.10.2014. Ak by bol prijatý opačný záver o výklade subjektívnej lehoty v zmysle § 22 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z.z. a argumentáciu krajského súdu alebo žalovaného o začatí jej plynutia, subjektívna lehota by stratila úplne svoj účel a podstatu a v takomto prípade by bolo možné nepreskúmateľným spôsobom so subjektívnou lehotou manipulovať.

Nestotožnil sa ani s názorom krajského súdu, že jeho poukaz na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR sa netýkajú disciplinárneho konania podľa zákona č. 442/2004 Z.z.. Vo vzťahu k námietke, ktorú krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú vo vzťahu k účasti JUDr. MVDr. F. V. na ústnom pojednávaní dňa 15.1.2015 ako zapisovateľa uviedol, že je nesporné, že tento sa zúčastnil na pojednávaní napriek tomu, že to nie je uvedené v zápisnici. Žalovaný taktiež nerozporoval, že tento zapisovať bol pri rozhodovaní disciplinárneho senátu prítomný v pojednávacej miestnosti pred vynesením rozhodnutia. On sám nie je schopný predložiť dôkaz o tom, že by JUDr. MVDr. F. V. ovplyvňoval rozhodovanie prvostupňového orgánu, keďže v pojednávacej miestnosti počas rozhodovania senátu nebol prítomný. O dôvodoch prítomnosti tohto zapisovateľa počas rozhodovania senátu možno len polemizovať a navyše žalobca má za to, že už samotná pochybnosť o zaujatosti má za následok vylúčenie danej osoby z úkonu, nie je nutné túto zaujatosť preukazovať. Taktiež namieta, že krajský súd sa nevenoval a nevyjadril k námietke žalobcu, že predmetom na obsahu sťažnosti sťažovateľov zo dňa 22.7.2014 nebol ani jeden zo skutkov, s ktorých bol žalobca uznaný za vinného. Navrhol aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie alebo aby zrušil rozsudok krajského súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

Žalovaný sa písomne k odvolaniu žalobcu vyjadril, mal za to, že rozsudok Krajského súdu v Žiline

považuje za vecne správny a žiadal aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Zároveň si uplatnil aj náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a z dôvodov odvolania (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 veta prvá OSP), oboznámil sa s administratívnym spisom žalovaného a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 veta prvá OSP s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na jeho internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26.4.2018 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta OSP). Preto v správnom súdnictve sa dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu doplnením rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť jeho rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na závažnosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP pre riešenie otázok, ktoré nie sú upravené priamo do tejto časti sa použijú primerané ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na základe v čas podaného odvolania žalobcu bolo preskúmať, či prvostupňový súd vecne správne rozhodol keď žalobu zamietol.

Z obsahu administratívneho spisu žalovaného súd zistil, že dňa 30.7.2014 bola žalovanému doručená sťažnosť I. F. a I. Z. na neodborné ošetrovanie z následkom úhynu štyroch šteniatok a aj zdravotných problémov samotnej feny s tým, že uvedením osobám vznikla obrovská chovateľská psychická a finančná ujma. Prílohou sťažnosti bola fotodokumentácia, genetické vyšetrenia - výsledky testov, faktúra z Veterinárnej nemocnice Anima.

Súčasťou spisu je aj písomné vyjadrenie žalobcu z 10.8.2014 k sťažnosti sťažovateľov, v ktorom opisuje žalobca priebeh vyšetrenia a zákroku na pracovisku - Veterinárna nemocnica Anima za účelom plánovaného cisárskeho rezu v prípade psa -suky Lady.

V administratívnom spise sa nachádza na č. l. 37 písomnosť - výsledok prešetrenia sťažnosti č. k. 17/2014 DK, z ktorého je zrejmé, že tvrdenia sťažovateľov o skutočnosti, v ktorých sťažovatelia vidia pochybenia žalobcu, ktorou mal byť neprimerane dlhý čas anestézie suky ako aj dávka podaného anestetika Norofol inj., sa pri prešetrovaní sťažnosti ukázali ako nedôvodné, nakoľko tieto boli rozptýlené obsahom vyjadrenia žalobcu zo dňa 10.8.2014 ako aj obsahom anestéziologického protokolu zo dňa 14.6.2014. Tento výsledok prešetrenia sťažnosti bol podpísaný JUDr. MVDr. F. V. za Dozornú komisiu KVL SR Bratislava. Ďalej tu bolo konštatované, že mal za to, že žalobca neporušil povinnosti, ktoré stanovil zákon č. 442/2004 Z.z., ani zásady etiky súkromného veterinárneho lekára a navrhol aby Dozorná komisia KVL SR sťažnosť zo dňa 30.7.2014 ako neopodstatnenú odložila, nakoľko skutok, ktorý je predmetom šetrenia, nie je disciplinárnym previnením. Uvedený výsledok prešetrenia sťažnosti bol zo dňa 15.9.2014.

V administratívnom spise na č. l. 39 sa nachádza aj rozhodnutie Dozornej komisie Komory veterinárnych lekárov SR Bratislava zo dňa 13.11.2014, č. k. 17/2014 DK, podľa ktorého táto Dozorná komisia KVL SR podľa § 18 ods. 1 písm. c/ zákona č. 442/2004 Z.z. rozhodla tak, že sťažnosť F. a Z. I. považuje za opodstatnenú a predseda DK KVL SR podá na žalobcu návrh na začatie disciplinárneho konania.

Na č.l. 41 administratívneho spisu sa nachádza návrh na začatie disciplinárneho konania č. j. 17/2014 DK, ktorý je datovaný dňom 13.11.2014 a to práve vo vzťahu k žalobcovi, z dôvodov, že žalobca nevykonal súkromné veterinárne činnosti odborne, nakoľko pri psovi plemena bull terrier, samičieho pohlavia nar. 30.3.2010, menom Lady, majiteľov F. a Z. I., K. G. dňa 14.6.2013 (malo byť dňa 14.6.2014) pri anestézii za účelom cisárskeho rezu bez odôvodnenia prekročil odporúčanú dávku celkového anestetika Norofol 10mg/ml pre psy a mačky a. u. v., nezabezpečil podporu vitálnych funkcií šteniat vybavených cisárskym rezom odborne spôsobilou osobou, použil bez indikácie pri šteňatách liek Antisedan inj. a. u. v. a nevedol evidenciu o vykonávaní súkromnej veterinárnej činnosti, nakoľko nevedol podanie lieku Antisedan inj. a. u. v. pri šteňatách vybavených cisárskym rezom, teda ako člen KVL SR porušil svoju povinnosť podľa § 9 ods. 2 písm. a/ a c/ zákona č. 442/2004 Z.z., čím sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 21 ods. 1 zákona o súkromných veterinárnych lekároch. Návrh je podpísaný JUDr. MVDr. F. V., predsedom dozornej komisie KVL SR.

Ďalej sa v spise nachádza rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a to rozhodnutie Disciplinárneho senátu Komory veterinárnych lekárov SR pod č. 17/2014 DS zo dňa 15.1.2015, ktorým bol žalobca uznaný podľa § 3 písm. d/ siedmej časti Disciplinárneho poriadku Stanov KVL SR za vinného pre porušenie § 9 ods. 2 písm. a/ a c/ zákona č. 442/2004 Z.z., pretože ako člen KVL SR nevykonal súkromné veterinárne činnosti odborne, nakoľko pri psovi plemena bull terrier, samičieho pohlavia, nar. 30.3.2010, menom Lady majiteľov F. a Z. I., K. G. dňa 14.6.2014 nezabezpečil podporu vitálnych funkcií šteniat vybavených cisárskym rezom odborne spôsobilou osobou, použil bez indikácie pri šteňatách liek Antisedan inj. a. u. v. a nevedol evidenciu o vykonávaní súkromnej veterinárnej činnosti, nakoľko nevedol podanie lieku Antisedan inj. a. u. v. pri šteňatách vybavených cisárskym rezom, čím sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 21 ods. 1 zákona a bol mu uložený trest podľa § 21 ods. 2 písm. a/ zákona a § 3 písm. a/ prvej časti Disciplinárneho poriadku Stanov KVL SR - písomné napomenutie. Vo zvyšnej časti návrhu bol podľa § 3 písm. c/ siedmej časti Disciplinárneho poriadku Stanov KVL SR žalobca spod návrhu na začatie disciplinárneho konania oslobodený.

Proti tomuto rozhodnutiu žalobca podal odvolanie, pričom predovšetkým mal za to, že návrh na začatie disciplinárneho konania bol podaný navrhovateľom - predsedom dozornej komisie KVL SR oneskorene, disciplinárne konanie obvineného preto je premlčané v dôsledku márneho uplynutia subjektívnej premlčacej lehoty, ktorú zároveň zdôvodňoval s poukazom na viaceré rozhodnutia súdov. Zdôraznil, že

v disciplinárnom konaní sa prípadné premlčanie disciplinárneho previnenia skúma ex officio. Takisto poukazoval na to, že rozhodnutie je v rozpore zo zistením skutkovým stavom a že nie je preukázané, že sa stal skutok tak ako je uvedený v návrhu a tiež poukazoval na to, že skutok nie je disciplinárnym previnením.

Prezídium KVL SR vo svojom rozhodnutí konštatovalo, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne a preto ho potvrdilo.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 442/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, súkromný veterinárny lekár okrem povinností uvedených v osobitnom predpise 6) je povinný

- a) vykonávať súkromnú veterinárnu činnosť odborne, v súlade so zásadami etiky, ktoré vydá komora,
  - b) dodržiavať vnútorné predpisy komory,
  - c) viesť evidenciu o vykonávaní súkromných veterinárnych činností,
  - d) oznámiť zmeny údajov uvedených v registri do 30 dní odo dňa ich zmeny,
  - e) platiť členský príspevok,
  - f) odborne sa vzdelávať v lehotách a spôsobom určeným komorou,
  - g) poistiť sa pre prípad zodpovednosti za škodu z výkonu povolania,
  - h) oznámiť komore každú zmenu podmienok, za ktorých bolo vydané osvedčenie,
  - i) chrániť záujmy objednávateľa veterinárnych činností a upozorniť ho na zrejmé dôsledky porušenia povinností uložených orgánmi štátnej správy vo veterinárnej oblasti, 8)
  - j) uplatňovať všetky prostriedky a metódy zodpovedajúce súčasnému stavu veterinárnej medicíny a techniky,
  - k) držať príručnú lekárničku na zabezpečenie výkonu súkromnej veterinárnej činnosti,
  - l) držať vlastnú zásobu liekov na zabezpečenie výkonu súkromnej veterinárnej činnosti,
  - m) predložiť na požiadanie členov dozornej komisie dokumentáciu o vykonávaní súkromnej veterinárnej činnosti a podať požadované vysvetlenia.
- 8) § 4 ods. 1 zákona č. 488/2002 Z.z.

Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, disciplinárnym previnením člena komory je porušenie povinností, ktoré ustanovil tento zákon, alebo porušenie zásad etiky súkromného veterinárneho lekára, ak nejde o trestný čin.

Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 442/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, za porušenie povinností uvedených v § 9 ods. 2 a 3 a zásad etiky súkromného veterinárneho lekára možno členovi komory uložiť niektoré z týchto disciplinárnych opatrení:

- a) písomné napomenutie,
- b) pokutu až do výšky 30 000 Sk,
- c) vyčiarknutie z registra až na dobu päť rokov.

Podľa § 21 ods. 3 zákona č. 442/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, pri ukladaní disciplinárneho opatrenia sa prihliada na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania alebo opomenutia, mieru zavinenia a opakované disciplinárne previnenie alebo inú príťažujúcu okolnosť.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, o uložení disciplinárneho opatrenia rozhoduje trojčlenný disciplinárny senát v konaní, ktoré sa začína na návrh predsedu dozornej komisie. Návrh možno podať do dvoch mesiacov odo dňa, keď sa predseda dozornej komisie dozvedel o porušení povinnosti alebo zásad etiky (§ 21 ods. 1), najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nim došlo.

Podľa § 22 ods. 2 zákona č. 442/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, disciplinárny senát je povinný o veci rozhodnúť do 30 dní od začiatku konania; vo zvlášť zložitých prípadoch do 60 dní od začiatku konania. Rozhodnutie o uložení disciplinárneho opatrenia musí byť písomné a musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku.

Podľa § 22 ods. 3 zákona č. 442/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu môže podať člen komory alebo predseda dozornej komisie do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia odvolanie prezídiu; odvolanie má odkladný účinok.

Podľa § 22 ods. 4 zákona č. 442/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, o odvolaní rozhoduje prezídium, ktoré napadnuté rozhodnutie potvrdí, alebo zruší. Ak napadnuté rozhodnutie zruší, vráti vec disciplinárnemu senátu na nové konanie. Disciplinárny senát je rozhodnutím prezídia viazaný.

Podľa § 22 ods. 5 zákona č. 442/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, rozhodnutie komory o disciplinárnom opatrení je konečné; vykonáva ho prezídium komory. Ak právoplatné rozhodnutie o uložení pokuty nebolo dobrovoľne splnené, možno ho vykonať v konaní o výkone rozhodnutia podľa osobitného predpisu. 11)

11) § 251 až 351 Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov.

Zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov.

Podľa § 23 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, 12) ak tento zákon neustanovuje inak.

12) Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

Procesná úprava disciplinárneho konania je upravená jednak v zákone č. 442/2004 Z.z. v ustanoveniach § 19 - 22. Ustanovenia zákona č. 442/2004 Z.z. však podrobnejšiu úpravu disciplinárneho konania a vydania správneho rozhodnutia, ktorým sa ukladá disciplinárne opatrenie, neupravujú. V ustanovení § 19 je upravený inštitút disciplinárnej komisie, v § 21 disciplinárneho opatrenia a v § 22 je stručne vymedzené disciplinárne konanie.

Podrobnejšia úprava disciplinárneho konania je upravená v Stanovách Komory veterinárnych lekárov SR, vydané na základe § 12 ods. 1 písm. d/ zákona č. 442/2004 Z.z. a to konkrétne v Disciplinárnom poriadku.

Najvyšší súd ako súd odvolací v predmetnom prípade vzhliadol ako dôvodnú odvoláciu námietku žalobcu (v konečnom dôsledku aj žalobnú námietku žalobcu) vytýkajúcu nedodržanie zákonných lehôt na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania.

Z dikcie § 22 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z.z. vyplýva, že v súvislosti s podaním návrhu na začatie disciplinárneho konania predsedom Dozornej komisie zákon rozlišuje subjektívnu a objektívnu premľaciu lehotu. Subjektívna dvojmesačná lehota začne plynúť odo dňa, keď sa predseda Dozornej komisie dozvedel o porušení povinností alebo zásad etiky a plynie v rámci jednoročnej objektívnej lehoty, ktorá začína plynúť odo dňa, keď k porušeniu povinnosti skutočne došlo. Návrh na začatie disciplinárneho konania možno podať v subjektívnej lehote 2 mesiacov odo dňa, keď sa predseda dozornej komisie dozvedel o porušení povinností alebo zásad etiky, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nim došlo (§ 22 ods. 1 veta druhá zákona č. 442/2004 Z.z.).

Krajský súd túto lehotu s poukazom na § 22 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z.z. považoval za dodržanú s tým, že predseda Dozornej komisie, ktorým bol JUDr. MVDr. F. V. sa v preskúmvanej veci dozvedel, resp. mal možnosť dozvedieť a vyhodnotiť, či sťažnosť sťažovateľov je alebo nie je dôvodná, konkrétne dňa 15.9.2014 a podľa názoru krajského súdu od tohto dňa začala plynúť predsedovi dozornej komisie dvojmesačná lehota na podanie návrhu na disciplinárne konanie vo vzťahu k žalobcovi. Krajský súd ďalej konštatoval, že pokiaľ príslušná dozorná komisia dňa 13.11.2014 podala návrh na začatie disciplinárneho konania, konala tak v súlade s § 22 ods. 1 druhá veta zákona č. 442/2004 Z.z. v subjektívnej lehote, ktorá plynula od 15.9.2014, a teda v zákonnej lehote bol podaný aj návrh na začatie disciplinárneho konania voči žalobcovi. Ďalej krajský súd konštatoval, že zákonodarca s podaním návrhu na začatie disciplinárneho konania nespája doručenie takéhoto návrhu osobe, voči ktorej návrh na začatie disciplinárneho konania smeruje.

Najvyšší súd sa v tejto časti s konštatovaním prvostupňového súdu, t.j. dátumu (od 15.9.2014) od kedy začala plynúť predsedovi Dozornej komisie dvojmesačná subjektívna lehota (od vtedy sa predseda dozornej komisie dozvedel resp. mal možnosť dozvedieť) na podanie návrhu na disciplinárne konanie vo vzťahu k žalobcovi stotožňuje, avšak nestotožňuje sa s posúdením súdu, resp. aj žalovaného, že tento návrh bol podaný včas v tejto subjektívnej lehote odo dňa 15.9.2014 do 15.11.2014 (dňa 13.11.2014).

Z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, tak ako už súd vyššie konštatoval, že návrh na začatie disciplinárneho konania je datovaný a podpísaný predsedom DK KVL SR JUDr. MVDr. F. V. dňom 13.11.2014, podľa názoru odvolacieho súdu nie je tento dátum spisania a podpísania návrhu na začatie disciplinárneho konania možné stotožňovať s podaním (s dátumom podania) návrhu na začatie disciplinárneho konania v zmysle ust. § 22 ods. 1 veta druhá zákona č. 442/2004 Z.z., keď podľa odvolacieho súdu nie je zrejmé z celého administratívneho spisu, že by tento návrh na disciplinárne konanie bol podaný (doručený) dňa 13.11.2014, t.j. v lehote do dvoch mesiacov odo dňa keď sa predseda dozornej komisie dozvedel o porušení povinností alebo zásad etiky.

Žalovaný v tomto smere tvrdí, že začiatok plynutia subjektívnej lehoty na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania bol deň 13.11.2014, kedy sa dozorná komisia v pléne dozvedela o tom, že pri vykonávaní súkromných veterinárnych činností disciplinárne obvineným, t.j. žalobcom došlo ku konaniu, ktoré nebolo odborné, čo je porušením povinnosti ustanovení zákona č. 442/2004 Z.z. a preto bol návrh podaný v subjektívnej lehote včas.

Procesné garancie, ktoré sú atribútmi spravodlivého súdneho konania, slúžia právnej istote a sú imanentným komponentom materiálneho právneho štátu. Rovnako aj ustanovenia o premlčaní disciplinárneho stíhania, ktoré umožňujú realizáciu disciplinárnej zodpovednosti tak, že konaniu oprávnených orgánov určujú časové limity, vytvárajú právnu istotu pre disciplinárne stíhané subjekty.

Účelom a zmyslom inštitútu zániku zodpovednosti za disciplinárne previnenie uplynutím premlčacej lehoty je na jednej strane záujem, aby návrh na disciplinárne konanie bol podávaný bez zbytočného odkladu a na druhej strane nevyhnutnosť poskytnúť ochranu disciplinárne stíhaným subjektom pred podávaním disciplinárnych návrhov s podstatným časovým odstupom, jednak od momentu keď došlo ku konaniu, v ktorom možno vidieť disciplinárne previnenie a jednak od momentu, keď sa osoba oprávnená podať návrh o takomto konaní dozvedela (v záujme právnej istoty). Zákonodarca teda v právnej norme - ustanovení § 22 ods. 1 veta druhá zákona č. 442/2004 Z.z. stanovil subjektívnu lehodu dvoch mesiacov odo dňa keď sa predseda komisie dozvedel o porušení povinností alebo zásad etiky a objektívnu lehodu jedného roka, t.j. najneskôr do jedného roka odo dňa keď k ním došlo.

V danom prípade odvolací súd z obsahu administratívneho spisu zistil, resp. konkrétne z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu (str. 3 odôvodnenia rozhodnutia), že predseda Dozornej komisie podal návrh na začatie disciplinárneho konania zo dňa 13.11.2014 predsedovi disciplinárnej komisie dňa 26.11.2014 a tento ho pridelil dňa 1.12.2014 disciplinárnemu senátu na prerokovanie a rozhodnutie vo veci, čím teda bolo začaté disciplinárne konanie. Odvolací súd teda v zhode so žalobcom konštatuje, že nie je možné tvrdiť, že dátum datovania (spísania a podpísania) návrhu na začatie disciplinárneho konania je dátumom podania návrhu na začatie disciplinárneho konania, nakoľko takéto tvrdenie by bolo v rozpore s princípom právnej istoty a umožňovalo by to navrhovateľovi ľubovoľne podľa svojich potrieb manipulovať s plynutím lehoty, návrh antidatovať a pod.. Dátum podania návrhu na začatie disciplinárneho konania nie je možné chápať inak než ako dátum jeho doručenia orgánu, v ktorého kompetencii je rozhodovať o ňom. Uvedené jednoznačne vyplýva aj z Disciplinárneho poriadku Stanov KVL SR, z § 1 tretej časti Disciplinárneho poriadku.

Nositeľ disciplinárnej kompetencie je podľa názoru odvolacieho súdu povinný pred podaním návrhu, resp. v rámci konania a rozhodovania o disciplinárnom previnení žalobcu zistiť či sú dané dôvody, ktoré by svedčili o disciplinárnom previnení disciplinárne stíhaného subjektu. V danom prípade, keďže bolo zistené, že návrh na disciplinárne stíhanie žalobcu bol podaný predsedovi disciplinárnej komisie až dňa

26.11.2014, pričom subjektívna lehota v zmysle § 22 ods. 1 veta druhá zákona č. 442/2004 Z.z. uplynula dňa 15.11.2014 (od 15.9.2014, kedy sa predseda Dozornej komisie dozvedel, resp. mal možnosť dozvedieť a vyhodnotiť, či sťažnosť je alebo nie je dôvodná, resp. kto porušil zákonom stanovené povinnosti a aké porušenia povinnosti stanovené zákonom nastali) je potrebné, aby žalovaný disciplinárne konanie voči žalobcovi zastavil s poukazom na § 4 písm. c/ piatej časti Disciplinárneho poriadku. O uvedených skutočnostiach, že tento návrh na disciplinárne stíhanie bol podaný s poukazom § 22 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z.z. až dňa 26.11.2014 svedčí aj fakt, že z obsahu administratívneho spisu bolo zistené, že až dňa 1.12.2014 bol vymenovaný disciplinárny senát, pričom za predsedu bol menovaný MVDr. I. A. a jednotliví členovia boli menovaní MVDr. X. K. a MVDr. V. X..

Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že rozsudok Krajského súdu v Žiline treba podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP zmeniť a rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie a rozhodnutie pre nesprávne právne posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ OSP).

S poukazom na ust. § 250ja ods. 4 OSP súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Vzhľadom na zmenu rozsudku krajského súdu vo veci samej, rozhodol odvolací súd o trovách celého konania vrátane konania pred krajským súdom (§ 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu účelne vynaložených trov konania podľa § 250k ods. 1 OSP.

Žalobcovi patrí náhrada trov konania za zaplatený súdny poplatok za podanú žalobu (č. l. 27) v sume 70 eur a za podané odvolanie (č. l. 114) v sume 70 eur. Spolu patrí žalobcovi náhrada trov prvostupňového a odvolacieho konania za zaplatený súdny poplatok v sume 140 eur.

Nakoľko bol žalobca zastúpený advokátom, patrí mu aj náhrada trov konania pozostávajúca z trov právneho zastúpenia. Pri určení výšky týchto trov najvyšší súd vychádzal z § 11 ods. 4 vety prvej, § 16 ods. 3, § 17 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Konkrétne, žalobcovi, ktorý mal vo veci úspech, najvyšší súd priznal náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia:

a) v konaní pred krajským súdom:

za tri úkony právnej služby v roku 2015:

- príprava a prevzatie právneho zastúpenia 3. júna 2015 - 139,83 eur

- písomné podanie na súd - žaloba z 8. júna 2015 - 139,83 eur

- účasť na pojednávaní 3. novembra 2015 - 139,83 eur

- k tomu zodpovedajúci režijný paušál 3 x 8,39 eur - 25,17 eur

za náhradu za stratu času:

- za čas strávený cestou z Bratislavy do Žiliny za 4 začaté polhodiny 4 x 13,98 eur - 55,92 eur

- za čas strávený cestou zo Žiliny do Bratislavy za 4 začaté polhodiny 4 x 13,98 eur - 55,92 eur

za cestovné náhrady za cestu z Bratislavy do Žiliny a späť (198 km x 2, spotreba 5,8 l/100 km, cena nafty 1,078 eur, náhrada pri použití vozidla 0,183 eur) t. j. 2 x 48,61 eur - 97,22 eur

a všetko (spolu 653,72 eur) zvýšené o 20% DPH, teda celkovo v sume 784,46 eur, čo zodpovedá sume vyčíslenej žalobcom (č. l. 87).

b) v konaní pred odvolacím súdom:

za jeden úkon právnej služby v roku 2015:

- písomné podanie na súd - odvolanie z 23. novembra 2015 - 139,83 eur

- k tomu zodpovedajúci režijný paušál 1 x 8,39 eur - 8,39 eur

a všetko (spolu 148,22 eur) zvýšené o 20% DPH, teda celkovo v sume 177,86 eur, čo zodpovedá sume vyčíslenej žalobcom (č. l. 108).

Celkovo najvyšší súd priznal žalobcovi náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania pozostávajúcu zo zaplatených súdnych poplatkov za podanú žalobu a za podané odvolanie spolu vo

výške 140 eur a náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vo výške 962,32 eur. Odvolací súd v odvolacom konaní postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.7.2016.

Dňom 1.7.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 491 ods. 1 ustanovil, že ak nie je ďalej ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku predtým nadobudnutia jeho účinnosti.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté predtým rozhodnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.